

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. В., 16.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ос-в., I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: А.М.П.

Членове: В.Й.М.
Г.П.Й.

при участието на секретаря Н.Ц.К.
като разгледа докладваното от А.М.П. Въззивно гражданско дело № 20221300500346 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

Производството по делото е образувано по две въззивни жалби.

Въззивна жалба с вх.№7011/08.09.2022г. на РС-В. от „ССС“ ООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., РИ, бул. „ПЦЛ“ № **, представлявано от управителя Я.В.Д. е против Решение № **/***** г., постановено по гр.д.№ ***** г. по описа на РС-В., в частта, в която РС-В. е осъдил ответното дружество да заплати на М. П. М., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „П.К.“ № * ет. *****, сумата от ***** лева - обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, мораторна лихва в размер на 2.55 лева за периода от ***** г. до 29.12.2021 г. /датата на предявяване на иска/ ведно със законната лихва считана от предявяване на иска - 29.12.2021 г. до окончателното издължаване.

С въззивната жалба се навеждат доводи за неправилност на решението в обжалваната част, поради нарушение на материалния и процесуалния закон и необоснованост.

Поддържа се, че първоинстанционния съд направил неправилен извод, като приел, че на ищцата не е изплатено обезщетение по чл.222,ал.1 от КТ в противоречие на събраните по делото доказателства.

Твърди се, че дружеството начислило на ищцата обезщетение по чл. 222, ал. 1 в общ брутен размер на ***** лева,по-голям от приетия от съда- ***** лева, като след удръжки за задължителните осигурителни вноски и данък по ЗДДФЛ, изплатил нетният размер на

обезщетението .

Излага се, че обезщетението е начислено и изплатено на два пъти през м.12.2021г. и през м.01.2022г.: В приложения по делото фиш за м. декември 2021 г. на ищцата е начислено обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ в брутен размер на 394.45 лв., като нетния размер на обезщетението, възлизащ на 323.84 лева бил изплатен с банков превод на 18.01.2022г. с приложеното Платежно нареждане за вътрешнобанков превод №1B020220118040448356.

В приложения фиш за м. януари 2022 г. също е начислено обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ в брутен размер на 251.02 лева, тъй като част от дните, за които се дължи обезщетение на ищцата по чл. 222, ал. 1 от КТ са били в м. януари 2022 г. като нетния размер на обезщетението, възлизащ на 206.08 лева бил изплатен с банков превод № ***** на 07.02.2022 г.

Иска от съда да отмени решението на РС-В. в обжалваната част, вместо което да постанови съдебен акт с който да отхвърли предявеният иск за обезщетението, а останалата част решението да бъде потвърдено. Прави искане за присъждане на разноски за настоящата инстанция за адвокатско възнаграждение в размер на 600,00 лева /шестстотин лева/, и разноските за адвокатско възнаграждение пред първоинстанционния съд, в частта над присъдените ***** лева до пълния размер от 1200 лева. Не прави доказателствени искания, представя доказателства фиш за заплати за м. декември 2021 г. и м. януари 2022 г.;Платежни нареждане за вътрешнобанков превод № ***** и № *****

В законоустановения срок по чл. 263 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ответната по жалбата страна М. П. М., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „П.К.“ № * ет. ***** чрез адв.-пълномощник Л. С. от АК-В. заявява, че жалбата е частично основателна. Излага, че въззивното дружество-работодател □ е изплатило на два пъти част от присъдения нетен размер на обезщетението в общ размер на 529,92лв /323.84лв. и 206,08 лв./, като остава неизплатена сума в размер на 45.07лв. до присъденото с решението обезщетение в размер на *****лв.

С втората въззивна жалба вх.№6576/19.08.2022г. на РС-В. от М. П. М., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „П.К.“ № * ет. ***** , чрез адв.-пълномощник Л. С. от АК – В. и заявен служебен адрес: гр. В., ул. „*****” № ** се обжалва Решение № **/***** г., постановено по гр.д.№ ***** г. по описа на РС-В. в частта в която РС-В. е отхвърлил предявените от жалбоподателката искове: иск с правно основание чл. 128 от КТ и чл. 245, ал. 2 от КТ за сумите в размер на ***** лева, представляваща допълнително трудово възнаграждение за периода от 01.02.2021 г. до ***** г. и сумата от ***** лева - мораторна лихва върху допълнителния размер на трудовото възнаграждение, ведно със законната лихва считана от предявяване на иска -29.12.2021 г. до окончателното издължаване и искове с правно основание чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД за сумите в размер на 687.64 лева,

представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и за сумата от 3.06 лева - мораторна лихва за периода от ***** г. до 29.12.2021 г. /датата на предявяване на иска/ ведно със законната лихва считана от предявяване на иска - 29.12.2021 г. до окончателното издължаване, против „ССС“ ООД с ЕИК *****.

С въззивната жалба от М. М. се навеждат доводи за неправилност на решението в обжалваната част, поради нарушение на материалния и процесуалния закон и необоснованост.

Поддържа се, че първоинстанционния съд неправилно приложил нормите на чл.138а, ал.2 КТ ; чл 118 и чл 119 от КТ; чл 247 от КТ, което довело до отхвърляне на предявените искове по чл. 12* от КТ, чл. 222 от КТ, чл. 224 от КТ, чл. 86 от ЗЗД.

Излага се, че една от основните възможности, които предоставя на работодателите Закон за мерките и действията по време на извънредното положение /ЗМДВИП/, обявено с решение на НС от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците в условията на корона кризата, е едностранното въвеждане на непълно работно време (чл.138а,новата ал.2 КТ). Разпоредбата на чл. 138а от КТ урежда три хипотези за въвеждане на непълно работно време, съответно и размера на трудовото възнаграждение.

Твърди се, че в случая била приложима третата хипотеза, като работодателят можел едностранно да намали работното време, но не можел едностранно да намали трудовото възнаграждение, а следвало да бъде постигнато споразумение с конкретния служител или работник съгласно чл. 119 от КТ.

В тази насока излага, че от анализа на цитираните разпоредби било видно, че законодателят не е предвидил възможност за едностранно намаляване на трудовото възнаграждение, а единствено и само едностранно намаляване на работното време .

Поддържа се, че по силата на ЗМДВИП, и въз основа на чл.138а, ал.2 КТ за времето на извънредното положение, работодателят може да въведе едностранно непълно работно време за работници от предприятието, които работят на пълно работно време, както и допълнително и ако отговаря на условията и критериите на ПМС №55/2020г., той ще може да се възползва и от т.нар."компенсации".

Излага се, че ако работодателят не отговаря на условията и критериите на постановлението, той няма да може да се възползва от компенсацията. Ще може да въведе едностранно непълно работно време, съгласно чл.138а, ал.2 КТ, но няма да получи средства по ПМС №55/2020г., чрез които да компенсира работниците, на които е въвел едностранно непълно работно време, до пълния размер на уговореното в трудовия им договор възнаграждение.

Твърди се още от ищцата, че с исковата молба е въвела твърдението, че работодателят недопустимо в издадената Заповед за намаляване на работното време, е разписал, че се намалява пропорционално и трудовото възнаграждение. Твърди се още, че с ответното дружество няма постигнато и подписано споразумение по чл. 119 от КТ за намаляване размера на възнаграждението. В тази насока излага, че чрез тази заповед за

намаляване на работното време работодателят не можел да определи нов, намален размер на заплатата, съответстваща на намалените работни часове. Посочва се, че в случая намаляването на размера следвало да стане по пътя на договарянето, чрез споразумение, както в случаите по чл.183а, ал.1 КТ, така и в случай на чл.138а, ал.2 КТ, ако не се прилага ПМС55/2020г. Кодексът на труда предвижда, че изменение на размера на възнаграждението се допуска само и единствено по писмено съгласие между страните - с допълнително писмено споразумение /чл. 118 КТ/, като е допуснато едно изключение - едностранно увеличение на трудовото възнаграждение на работника от страна на работодателя.

Иска от съда да отмени решението на РС-В. в обжалваната част, вместо което да постанови съдебен акт с който да уважи предявените искове в пълен размер, съобразно допуснатото изменение на исковете по реда на чл. 214 от ГПК. Прави искане за присъждане на разноски за двете инстанции за адвокатско възнаграждение в размер на ***** лева.

От ответната по жалбата страна „ССС“ ЕООД с ЕИК ***** своевременно е постъпил писмен отговора на въззивната жалба, с който оспорва жалбата, като неоснователна. Излага подробни доводи в насока правилност на първоинстанционното решение в частта в която са отхвърлени предявените от жалбоподателката искове и иска от съда да го потвърди в тази част.

От страните по делото пред настоящата инстанция не са представени доказателства и не са направени доказателствени искания.

ВОС, след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбите са подадени от надлежни страни и е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, явяват се процесуално допустими и подлежат на разглеждане по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от М. П. М., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „П.К.“ № * ет. ***** против „ССС“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., РИ, бул. „ПЦЛ“ № **, с която са предявен обективно съединени искове с правно основание чл. 128 от Кодекса на труда /КТ/, чл. 245, ал. 2 от КТ, чл. 224, ал. 1 от КТ, чл. 222, ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД. С определение от 28.03.2022г. по гр.д. № ***** г. на РС-В. е допуснато оттегляне на предявения иск с правно основание чл.128 КТ за сумата над 4858.79лв., същото не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Впоследствие по делото на основание чл.214 ГПК е допуснато изменение на размера на предявените от ищцата искове с определение в с.з. на 29.04.2022г. Иска от съда да постанови решение, с което да бъде осъдена ответната страна да заплати на ищцата претендираните суми:

- сумата от 4369.59 лева, представляваща допълнително трудово възнаграждение за периода от 01.02.2021 г. до ***** г., мораторна лихва върху тази сума в

размер на ***** лева, считано от датата на падежа за получаване на всяко трудово възнаграждение до датата на постъпване на исковата молба - 29.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпване на исковата молба в съда - 29.12.2021 г. до окончателното издължаване;

- сумата от 687.64 лева - обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ, мораторна лихва върху тази сума в размер на 3.06 лева, считано от ***** г. до датата на постъпване на исковата молба в съда - 29.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпване на исковата молба в съда - 29.12.2021 г. до окончателното издължаване;

- сумата от 1149.98 лева - обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, мораторна лихва върху тази сума в размер на 5.11 лева, считано от ***** г. до датата на постъпване на исковата молба в съда - 29.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпване на исковата молба в съда - 29.12.2021 г. до окончателното издължаване.

Обстоятелства, на които се основават предявените искове на ищцата са: Страните са били в трудово правоотношение с твърдяното съдържание. Със Заповед № 1/29.01.2021 г., Заповед № 11/25.06.2021 г. ответната страна въвела непълно работно време за служителите за посочените периоди с преизчисляване на трудовите възнаграждения съобразно въведеното непълно работно време. Със Заповед № 12/25.06.2021 г. ответната страна възложила на ищцата преминаване на друга длъжност за времето от 01.07.2021 г. до преустановяване състоянието на престой. Със заповед № 251/08.12.2021 г. трудовото правоотношение между страните било прекратено поради съкращаване в щата. Ищцата е въвела правни основания за неправилно намаляване, едностранно от работодателя на трудовите възнаграждения и обезщетения, считано от 01.02.2021 г. до прекратяване на трудовото правоотношение, свързани със забрана за едностранно изменение на трудовото правоотношение, освен в посочените случаи, както и с намаляване на брутното трудово възнаграждение. Според ищцата, ответната страна не е начислила правилно трудовото възнаграждение за исковия период и обезщетения по чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 222 от КТ. Предвид изпадането на ответната страна в забава, същата дължи обезщетение за това върху процесните суми.

Ответното дружество, представлявано в процеса от договорен процесуален представител адв. И.Ц., е депозирало отговор на исковата молба. Не оспорва въведените обстоятелства, от ищцата в исковата молба, относно съществувалото трудово правоотношение, неговото съдържание и прекратяването му. Оспорва основателността на исковете. Сочи, че ищцата е използвала платения си годишен отпуск. През посочените периоди в писмения отговор, включващи се в исковия период ищцата е представила болнични листа за които ѝ се дължи обезщетение, което не ѝ е заплатено, поради оспорване от ответното дружество. При условие на евентуалност се иска намаляване на исковите претенции до посочените в писмения отговор размери.

По делото пред първата инстанция са събрани писмени доказателства, назначена е и приета съдебно - счетоводна експертиза.

Страните не спорят за установената фактическа обстановка от първоинстанционния съд.

От фактическа страна между страните по делото не е спорно, че са се намирали в трудово правоотношение през исковия период от 01.02.2012г. до *****г. на която дата е прекратено. Въз основа на трудов договор №*****г. с ответното дружество заемала длъжността „МЕ“. С допълнително споразумение към трудовия договор от 27.12.2019 г. трудовото възнаграждение на същата е изменено на 1400.75 лева. Със заповед № 1 от 29.01.2021 г., влязла в сила на 01.02.2021 г. ответникът въвел непълно работно време за периода от 01.02.2021 г. до 30.04.2021 г. за всички служители с работно време от 09.00 до 13.00 часа, като в заповедта е записано, че трудовите възнаграждения се преизчисляват съобразно въведеното непълно работно време. Със заповед № 11 от 25.06.2021 г., влязла в сила на същата дата работодателят продължил действието на горната заповед за въвеждане на непълно работно време. Със заповед №12/25.06.2021 г., влязла в сила на 01.07.2021 г. ответникът разпоредил ищцата да премине от горецитираната длъжност на длъжност „Оператор контактен център по проект Обслужване на входяща линия - АВ“ за времето от 01.07.2021 г. до преустановяване състоянието на престой. За времето, през което ищцата е изпълнявала новата длъжност, трудовото ѝ възнаграждение е било същото като за основната ѝ работа, съобразено с въведеното намалено работно време. Със заповед №251/08.12.2021г. трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 32* ал. 1, т. 2 от КТ поради съкращаване на щата, считано от ***** г.

Между страните не е спорно и обстоятелството, че ищцата е работила на намалено работно време от 4 часа през исковия период от 01.02.2012г. до *****г.-датата на прекратяване на трудовото правоотношение.

По делото е назначена съдебно - счетоводна експертиза, по която вещото лице е дало заключение, съобразно данните по делото и след справка в счетоводството на ответника, че на ищцата през месец януари 2021 г. е начислено основно трудово възнаграждение 1400.75 лева, а от месец февруари 2021 г. до месец декември 2021 г. е начислено основно трудово месечно възнаграждение в размер на 700.38 лева. Експертът е преизчислил трудовите възнаграждения за отработено време и ползван платен годишен отпуск през процесния период на база основно месечно трудово възнаграждение от 1400.75 лева. Вещото лице установило, че изчисленото нетно трудово възнаграждение на ищцата за периода от 01.02.2021 г. до ***** г. е 8859.16 лева, полученото от ищцата за същия период нетно трудово възнаграждение е 4462.57 лева и разликата между двете е ***** - неполучено нетно трудово възнаграждение; размерът на мораторната лихва, считано от датата на падежа за получаване на всяко трудово възнаграждение до датата на постъпване на исковата молба в съда на 29.12.2021 г. е ***** лева; обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ е в размер на 687.64 лева; размерът на мораторната лихва от ***** г. до 29.12.2021 г. /датата на подаване на исковата молба/ е 3.06 лева; размера на обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ е 1149.98 лева, а мораторната лихва е в размер на 5.11 лева.

Настоящата инстанция кредитира заключението на вещото лице, като компетентно

изготвено и обосновано.

Пред настоящата инстанция между страните не е спорно, че: ответното дружество във фиш за заплати през м. декември 2021 г. е начислило на ищцата обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ в брутен размер на 394.45 лв., като нетния размер на обезщетението, възлизащ на 323.84 лева е изплатен по банков път на 18.01.2022г.;

във фиш за заплати през м.януари 2022г. начислило и изплатило на ищцата също обезщетение по обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ в брутен размер на 251.02 лева, тъй като част от дните, за които се дължи обезщетение на ищцата по чл. 222, ал. 1 от КТ са били в м. януари 2022 г. като нетния размер на обезщетението, възлизащ на 206.08 лева е изплатен по банков път на 07.02.2022 г.

Настоящата инстанция приема, че е налице признание от страна на ищцата, че е получила сумата в общ размер на 529.92лв., обезщетение по чл.222, ал.1 от КТ, материализирано в депозирания по делото отговор на въззивната жалба на „ССС“ ООД /л.15 от делото/.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните в първоинстанционното производство писмени доказателства и направеното признание на ищцата по отношение полученият размер на обезщетението с правно основание чл.222, ал.1 от КТ и по същество не се оспорва от страните нито пред първоинстанционния съд, нито пред въззивната инстанция .

С обжалваното решение РС-В. е отхвърлил предявените от М. П. М. икове, както следва:

искове с правно основание чл. 128 от КТ и чл. 245, ал. 2 от КТ и чл.86 от ЗЗД за сумите в размер на ***** лева, представляваща допълнително трудово възнаграждение за периода от 01.02.2021 г. до ***** г. и сумата от ***** лева - мораторна лихва върху допълнителния размер на трудовото възнаграждение, ведно със законната лихва считана от предявяване на иска - 29.12.2021 г. до окончателното издължаване;

искове с правно основание чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД за сумите в размер на 687.64 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и за сумата от 3.06 лева - мораторна лихва за периода от ***** г. до 29.12.2021 г. /датата на предявяване на иска/ ведно със законната лихва считана от предявяване на иска - 29.12.2021 г. до окончателното издължаване, като неоснователни.

С решението РС-В. е осъдил ответника „ССС“ ООД с ЕИК ***** , да заплати на ищцата М. П. М., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „П.К.“ № * ет. ***** , сумата от ***** лева - обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, мораторна лихва в размер на 2.55 лева за периода от ***** г. до 29.12.2021 г. /датата на предявяване на иска/ ведно със законната лихва считана от предявяване на иска - 29.12.2021 г. до окончателното издължаване.

За да отхвърли исковете на ищцата М. М. по чл. 128 от КТ, чл. 245, и чл. 224 от КТ и да уважи частично иска по чл. 222, ал., от КТ РС-В. е приел, че съобразно чл. 138а, ал. 2 от КТ работодателят-ответник е имал право да въведе едностранно намалено работно време с издадената заповед, в която изрично посочил срокът и работните места, за които се въвежда непълно работно време и продължителността на работното време, като не е било необходимо да се сключва допълнително споразумение за намаляване на трудовото възнаграждение на ищцата. Заповедите са била сведена до знанието на ищцата, след като същата не е оспорила това обстоятелство, че същите са ѝ връчени и тя е уведомена за тях.

С оглед на така установената фактическа обстановка, ВОС намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната му част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд не може да се произнася по основания за неправилност на въззивното решение, извън посочените във въззивната жалба, освен в случаите, когато прилага материалния закон, определяйки сам точната правна квалификация на предявените искове и на насрещните права и възраженията на страните. Вън от това той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд. В този смисъл е и установената задължителна съдебна практика, обективирана в решения на Върховния касационен съд, постановени по реда на чл. 290 ГПК: решение № 57 от 12.03.2012 г. по гр. д. 212/2011 г. IV г. о.; решение № 230 от 10.11.2011 г. по гр. д. № 307/2011 г. II г. о., решение № 385 от 18.04.2012 г. по гр. д. № 1538/2010 г.

Съгласно задължителните указания и разясненията относно правомощията на въззивната инстанция предвид разпоредбата на чл. 269 от ГПК, дадени с т. 1 и мотивите към нея от тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК, въззивният съд се произнася служебно само по въпросите относно валидността и процесуалната допустимост на първоинстанционното решение, а при проверката относно правилността на същото - само за приложението на императивни материално правни норми и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище; като по останалите въпроси въззивният съд е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания и в рамките на заявеното с нея искане за произнасяне от въззивния съд.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност,

от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано. Депозираните срещу него въззивни жалби са подадени в преклузивния срок, от надлежни страни и при наличие на правен интерес, поради което са процесуално допустими.

Пред въззивната инстанция спорът между страните се концентрира в това през процесния период от 01.02.2012г. до *****г.-датата на прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата, през който от работодателя-ответник с нарочни заповеди е установено непълно работно време от 4ч на ден при 5-дневна седмица, включително и за ищцата , какъв е размера на дължимото □ се трудово възнаграждение при липсата на допълнително споразумение за изменение на трудовия договор в частта на уговореното трудово възнаграждение.

Разгледана по същество и при така установената по делото фактическа обстановка въззивната жалба на М. П. М. се явява неоснователна, поради следните съображения:

По отношение на отхвърлените осъдителни искове по чл. 128 от КТ вр.с чл. 245, и чл. 224 от КТ и частично уважения иска по чл. 222,ал., от КТ

Съгласно разпоредбата на чл. 138а, ал. 2 от КТ , в предприятието или в негово звено работодателят може да установи за целия период на обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка или за част от този период непълно работно време за работниците и служителите, които работят на пълно работно време. Касае се за едностранно установяване на непълно работно време, въведено, като възможност за работодателите със Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13 март 2020 г., като нормата е приета с § 4 от ПЗР на същия закон.

Видно от приложените по делото доказателства, а и не се оспорва от жалбоподателката, че за процесния период - 01.02.2021 г. до *****г.са издадени такива заповеди - заповед № 1 от 29.01.2021 г., влязла в сила на 01.02.2021 г. ответникът въвел непълно работно време за работещите на пълно работно време за обособено звено-гр.В., за преминаване на 4-часов работен ден при 5-дневна работна седмица, с работно време от 09.00 до 13.00 часа, като в заповедта е записано, че трудовите възнаграждения се преизчисляват съобразно въведеното непълно работно време. Със заповед № 11 от 25.06.2021 г., влязла в сила на същата дата ответникът-работодател продължил срокът на действие на горната заповед за въвеждане на непълно работно време до прекратяване на извънредната епидемична обстановка при условията на първоначалната заповед № 1 от 29.01.2021 г.

Посочените заповеди са сведени до знанието на жалбоподателката, запозната е със съдържанието на същите, като с исковата молба признава тези обстоятелства и няма наведени твърдения в обратна насока. От заповедта е видно, че работодателят изрично е посочил срокът и работните места, за които се въвежда намаленото работно време, продължителността на работното време, както и че трудовите възнаграждения се преизчисляват съобразно въведеното непълно работно време.

От данните по делото и при така установената фактическа обстановка единственият възможен извод е, че от страна на ответното дружество са спазени законовите предпоставки визириани в КТ – издаден от работодателя писмен акт /заповед/ във връзка с обявено извънредно положение, посочване на засегнато звено/работни места, намаляване на работното време до 4ч. на ден /съгласно изискванията на чл.138а,ал.3 от КТ/ с визириано работно време, преизчисляване на трудовите възнаграждения съобразно въведеното непълно работно време и срок на действие на заповедта.

Настоящият състав счита, че в случая не е било необходимо сключване на допълнително споразумение със засегнатия работник-ищцата относно редукицията в насока намаляване на половина на трудовото □ възнаграждение, а същото намаляване на трудовото възнаграждение е настъпило автоматично по силата на самата заповед и свеждането □ до знанието на работника. В чл. 11* ал.1 от КТ действително законодателят е въвел забрана, че работодателят или работникът или служителят не могат да променят едностранно съдържанието на трудовото правоотношение, но в същото време е предвидил едно изключение - освен в случаите и по реда, установени в закона. В настоящият случай е налице именно предвиденото в цитираната норма изключение, доколкото в законната норма на чл.138а, ал.2 от КТ е предоставена законова възможност на работодателя – ответник при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка да промени едностранно за определен срок трудовото правоотношение, като намали работното време, и като последица от това да намали пропорционално и трудовото възнаграждение.

Следва да се отбележи, че в текста на разпоредбата на чл. 138а, ал. 2 от КТ не е предвидено изрично, че при едностранно въвеждане на непълно работно време, работникът/служителят ще получава пълния размер на възнаграждението, каквото изискване е предвидено в чл.120в от КТ, но касаещо различна хипотеза - на преустановяване на работа при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка. Подобно тълкуване, че на ищцата се дължи пълното трудово възнаграждение, би обезмислило изцяло предоставената възможност на работодателя за едностранното въвеждане на непълно работно време при обявено извънредно положение, като целта на законодателя е с предоставената на работодателя законова възможност да се запазят работните места на работниците, като работодателя реорганизира дейността си за времето на обявеното извънредното положение.

От друга страна, работодателят дължи заплащане на реално положен труд по трудовото правоотношение от страна на работника, но не и заплащане на труд който евентуално би бил положен от работника. Такъв е и принципа въведен в чл.128 от КТ-заплащане на уговорено възнаграждение за реално извършената работа. В случая, ищцата признава, че през процесния период е работила съгласно установеното със заповедта работно време на 4-часов работен ден. Настоящата инстанция споделя напълно изложените от първоинстанционния съд мотиви, а и предвид изложените по-горе и данните по делото, приема, че на въззивницата/ищцата/ правилно са начислени и изплатени работни заплати за

четиричасов работен ден. От заключението на приетата по делото СИЕ се установява, че за процесния период на ищцата са начислени и изплатени трудовите възнаграждения за отработеното време – 4 часа дневно.

Предвид изложеното за процесния период работната заплата на ищцата следва да се считат редуцирани пропорционално на работното време /наполовина/. Съгласно заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза, полагащото се трудово възнаграждение на ищцата до прекратяване на трудовото ѝ правоотношение в размер на 4462.57лв. е изплатено, което обстоятелство не се оспорва от нея, поради което съдът го приема за установено, а иска за неоснователн.

Поради неоснователност на предявеният главен иск с правно основание чл. 128 от КТ за сумата от *****лв. част от неизплатени заплати за исковия период, то неоснователен е и предявеният акцесорен иск по чл. 245 от КТ за сумата в размер на ***** лева, законна лихва върху претендиранат главница за заплати, поради което правилно първоинстанционният съд е отхвърлил исквете.

От представения фиш за заплата за декември 2021 г. /лист 75 от делото на ВРС/ се установява, че на ищцата е начислена и заплатена сумата от 391.19 лева -обезщетение по чл. 224 от КТ за неизползван платен годишен отпуск от 12 дни. Обезщетението е изчислено на база полагащото ☐ се трудово възнаграждение в размер на 700.38 лева, каквото е било дължимото се на ищцата възнаграждение за отработеното намалено работно време от 4 часа дневно. Вещото лице е изчислило обезщетението за неползван отпуск върху възнаграждението за пълно работно време –1400.75 лева. От сумата 687.64 лева, изчислена от вещото лице, следва да се извади сумата от 391.19 лева, която е вече заплатена на ищцата. Остатъкът от тази сума в размер на 296.45 лева не е заплатен на ищцата, тъй като не ѝ се следва с оглед заповедите за намаляване на работното време и съответно намаляване на размера на трудовото възнаграждение.

Предвид изложеното предявеният иск за обезщетение за неползван отпуск по чл. 224 от КТ за сумата от 687.64лева е неоснователен, то като законна последица неоснователен се явява и акцесорния иск за сумата от 3.06 лева- законна лихва върху претендираната сума. РС-В., като е отхвърлил тези искове е постановил правилно и законосъобразно решение.

Въззивницата е предявила и иск по чл.222,ал.1 от КТ за заплащане на обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение за оставането ☐ без работа но за не повече от 1 месец за сумата от 1149.98лева и мораторна лихва в размер на 5.11лв., след допуснато изменение на размера на исквете по реда на чл.214 ГПК.

Първоинстанционният съд е уважил частично този иска, като е осъдил ответното дружество да заплати на ищцата сумата от ***** лева - обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, мораторна лихва в размер на 2.55 лева за периода от ***** г. до 29.12.2021 г. /датата на предявяване на иска/ ведно със законната лихва считана от предявяване на иска - 29.12.2021

г. до окончателното издължаване.

Решението в тази част е обжалвано и от двете страни.

Настоящата инстанция намира, че обжалваното решение в тази част е частично неправилно, жалбата на ответното дружество е частично основателна, а тази на ищцата е неоснователна, поради следните съображения.

Предвид изложените по-горе съображения за процесния период на ищцата правилно е начислено и изплатено трудово възнаграждение в редуциран размер съобразно намаленото работно време на 4 часа дневно. От това следва, че всички дължими обезщетения се изчисляват съобразно чл.228 от КТ - върху brutното трудово възнаграждение за месеца предхождащ месеца, в който е възникнало основанието за съответното обезщетение, или последното получено от работника месечно brutно трудово възнаграждение.

Безспорно е, че трудовото правоотношение с ищцата е прекратено на основание чл. 32* ал. 1, т. 2 от КТ – поради съкращаване на щата, поради което за ищцата възниква право на същото обезщетение. Съгласно заключението на вещото лице по приетата ССЕ обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ е изчислено в размер на 1149.98 лева, но върху brutно трудово възнаграждение в размер на 1400.75 лева, а не върху редуцираното с $\frac{1}{2}$ трудово възнаграждение, съобразно намаленото работно време. Следователно ищцата има право на това обезщетение в размер на половината от изчисленото от вещото лице в размер на 1149.98 лева или ищцата има право на обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ в размер на ***** лева.

Между страните пред настоящата инстанция не е спорно, че ответното дружество е начислило и изплатило на ищцата обезщетение за оставането и без работа за един месец с правно основание чл. 222, ал.1 от КТ в размер на 529.92лв. преди , което се установява от направеното от ищцата признание в депозирания отговор на въззивната жалба на ответното дружество и от приложените по делото доказателства- фишове за заплати за м. декември 2021 г и м.януари 2022г. и банкови нареждания пред първата инстанция, което плащане не е взето предвид от РС-В..

Поради неоснователно присъждане на платената от ответното дружество сума от 529.92лв. по иска за обезщетение по чл.222, ал.1 от КТ, то неоснователен се явява и акцесорният иска за мораторна лихва върху присъдената сума, поради което решението в тази част като неправилно следва частично да се отмени.

По разноските:

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция въззивната страна М. П. М. има право на разноски в размер на 2.82лв. за адвокатско възнаграждение.

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция въззивното дружество „ССС“

ЕООД има право на разноски за адвокатско възнаграждение за двете инстанции в общ размер на 653.** лева, от които 553.18лв. за въззивното производство и на още 99.99лв. за адвокатско възнаграждение пред първата инстанция.

По изложените съображения, ВОС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № ** от *****г., постановено по гр.дело № *****г. по описа на РС-В., в частта, в която „ССС“ ЕООД с ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр. С., РИ, бул. „ПЦЛ“ № **, представлявано от управителя Я.В.Д., е осъдено да заплати на М. П. М., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „П.К.“ № * ет. *****, сума над 45.07 лева до присъдения размер от ***** лева - обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ и мораторна лихва в размер на 2.55 лева за периода от ***** г. до 29.12.2021 г. /датата на предявяване на иска/, ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от М. П. М., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „П.К.“ № * ет. *****, против „ССС“ ЕООД с ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр. С., РИ, бул. „ПЦЛ“ № **, представлявано от управителя Я.В.Д. иск за обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ над размера от 45.07 лева до присъдения размер от ***** лева - и този за мораторна лихва в размер на 2.55 лева за периода от ***** г. до 29.12.2021 г. /датата на предявяване на иска/.

ПОТВЪРЖДАВА решение № ** от *****г., постановено по гр.дело № *****г. по описа на РС-В. в останалата част.

ОСЪЖДА М. П. М., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „П.К.“ № * ет. *****, да заплати на „ССС“ ЕООД с ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр. С., РИ, бул. „ПЦЛ“ № **, сумата от 653.** лева /шестотин петдесет и три лева и седемнадесет стотинки/ направени разноски по производството пред двете инстанции за адвокатско възнаграждение, от които 553.18лв. за въззивното производство и още 99.99лв. направени разноски за адвокатско възнаграждение пред първата инстанция.

ОСЪЖДА „ССС“ ЕООД с ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр. С., РИ, бул. „ПЦЛ“ № ** да заплати на М. П. М., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „П.К.“ № * ет. *****, сумата от 2.82 лева /два лева и осемдесет и две стотинки/ направени за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

На основание чл.280, ал.3, т.3 от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____